

ת"פ 20360/09/13 - המאשימה מדינת ישראל, משטרת ישראל תביעות רמלה, באמצעות עוה"ד יעקב שטרנברג נגד א מ

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20360-09-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' מ
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה מדינת ישראל משטרת ישראל
תביעות רמלה באמצעות עוה"ד יעקב
שטרנברג

נגד

הנאשם - א מ באמצעות עוה"ד אייל
שמחוני

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר כולל חלק כללי ושמונה אישומים. אעמוד להלן על כל אחד מרכיבי כתב האישום.

2. חלק כללי: על פי החלק הכללי של כתב האישום, הנאשם והמתלוננת (להלן: **המתלוננת**) היו בני זוג בתקופה שבין כחודשיים עובר ליום 1.11.06 ועד ליום 20.10.12 (להלן: **בני הזוג**). לבני הזוג שלוש בנות קטינות ילידות השנים 2008 עד 2010. בני הזוג התגוררו עם אימו של הנאשם בשנת 2006 ברחוב *** בתחומי העיר לוד (להלן: **הבית ב*****) וזאת עד לשנת 2009, ולאחר מכן עברו להתגורר עימה בבית אחר ברחוב *** בתחומי העיר לוד (להלן: **הבית ב******).

3. האישום הראשון: על פי עובדות האישום הראשון, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בין חודשיים לשלושה חודשים עובר ליום 1.11.06, על רקע קנאתו של הנאשם מאחר והמתלוננת לבשה גופיות ואי רצונו שתדבר עם חבריו, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שסטר לה בפניה ומשך בשיערה. באישום הראשון מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**).

עמוד 1

4. האישום השני: על פי עובדות האישום השני, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בתקופה שנמשכה כשנה לערך, החל מיום 1.11.06 ולסירוגין, כלא הנאשם את המתלוננת בקראון בית ב***, בכך שנעל את דלת הקראון ולא איפשר את יציאת המתלוננת ממנו. בהזדמנות אחת, במהלך התקופה האמורה, על רקע שיחה של המתלוננת עם אישה אחרת שהמתלוננת חשדה שהנאשם ניהל עימה רומן, היכה הנאשם את המתלוננת בכל גופה וזאת באמצעות חוט ברזל וגרם לה לחבלות של ממש שהתבטאו בסימנים כחולים על גפיה. בהמשך, נעל הנאשם את המתלוננת בקראון על מנת שזו לא תפנה למשטרה. בעקבות אירוע זה עברה המתלוננת להתגורר בבית אמה שברחובות. באישום השני מיוחסות לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: כליאת שווא לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין וכן תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

5. האישום השלישי: על פי עובדות האישום השלישי, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, כארבע שנים עובר ליום 21.1.13, באירוע משפחתי באולם אירועים בעיר רמלה, שפך הנאשם על פניה של המתלוננת כוס יין. בעקבות זאת המתלוננת עזבה את המקום והנאשם הלך בעקבותיה ובעת שהשיג אותה סטר לה בפניה. בגין האירוע נשוא האישום השלישי, מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

6. האישום הרביעי: על פי עובדות האישום הרביעי, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, מספר ימים עובר ליום 23.3.07, עזבה המתלוננת את הבית ב*** ועברה להתגורר בבית אמה במשך מספר ימים. בהמשך, המתלוננת עזבה את בית אמה ועברה להתגורר בבית חברתה ביבנה. ביום 23.3.07, התקשר הנאשם אל המתלוננת וביקש ממנה להיפגש עימו מתחת לבית חברתה וזאת על מנת שהמתלוננת תמסור לו את תעודת הזהות שלו. בעת שנפגש הנאשם עם המתלוננת, תקף אותה בכך שמשך בשערות ראשה, דחפה אל תוך המכונית והיכה בפניה במהלך הנסיעה. בהמשך, אמר הנאשם למתלוננת שאם תספר למשטרה שהותקפה על ידו, יפגע בה. באישום הרביעי מיוחסות לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין וכן שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

7. האישום החמישי: על פי עובדות האישום החמישי, ביום 1.12.08, עובר לשעה 01:46, עת מדדה המתלוננת שמלה לאירוע הבריתה של בתם הגדולה, היכה הנאשם בראשה של המתלוננת באמצעות כיסא, וזאת על רקע אורך השמלה שלא היה לשביעות רצונו של הנאשם. בעקבות זאת, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות חבלת ראש עם חתך שהצריך סגירתו עם סיכות. באישום החמישי מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

8. האישום השישי: על פי עובדות האישום השישי, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בין חצי שנה עד שנה עובר ליום 17.1.13, עת צפו הנאשם והמתלוננת בסדרת "טלנובלה" בבית ב****, אמרה המתלוננת כי השחקן של הסדרה "חתיך". בעקבות זאת, הנאשם הלך אחרי המתלוננת לקראון בית

*** והיכה אותה בכל חלקי גופה. באישום השישי מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

9. האישום השביעי: על פי עובדות האישום השביעי, ביום 14.9.12, בשעה 22:00 או בסמוך לכך, בבית ב***, ביקש הנאשם מהמתלוננת את מפתחות המכונית. המתלוננת השיבה שאיננה יודעת היכן נמצאים המפתחות ובתגובה חבט בה בפניה באמצעות אגרופו, דקר אותה באמצעות מספרים בצווארה ואמר לה שיזרוק רימון לבית הוריה וזאת במידה ותגיש נגדו תלונה. בנוסף הוסיף שהוא מעדיף להיות אלמן מאשר לשבת בכלא. בעקבות זאת נגרמה למתלוננת חבלה בדמות נפיחות וסימנים כחולים בעינה השמאלית. באישום השביעי מיוחסת לנאשם ביצוע של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ותקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

10. האישום השמיני: על פי עובדות האישום השמיני, כשבועיים וחצי עובר ליום 21.1.13, הגיע הנאשם לבית אמה של המתלוננת שבתחומי העיר רחובות ואמר למתלוננת על רקע שיחה שהתקיימה ביניהם על אופן חלוקת הרכוש ביניהם: "את תקבלי את הרכוש? תיזהרי שאני לא יקום וישבור לך את הפנים". באישום השמיני מיוחסת לנאשם עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

הערות מקדימות לגבי התשתית הראייתית

11. בטרם שאדון בתשתית הראייתית לגבי כל אחד משמונת האישומים, מן הראוי להעיר מספר הערות מקדימות לגבי התשתית הראייתית שהונחה בפניי. הערות אלה הן משותפות לכל שמונת האישומים ומטרתן להבליט מצד אחד את הזהירות שיש לנקוט בה בעת בחינת מהימנות עדותה של המתלוננת ומצד שני להבליט את ההיבטים שמוסיפים נופך של אמינות לעדותה. להלן ההערות המקדימות:

א. גרסה מול גרסה - מכלול האירועים נשוא כתב האישום מבוססים על גרסת המתלוננת למול הכחשתו הגורפת של הנאשם. יש להדגיש שהעדים הנוספים שנשמעו בתיק זה, בין מטעם התביעה (אמה של המתלוננת ח ז, מנהלת שירות יעוץ לאזרח בלוד העיר הגברת שלומית יחיאל וכן אחיה של המתלוננת ג ב), ובין מטעם ההגנה (אחיו של הנאשם, א מ ובן דוד י ב), לא היו עדים ישירים לאף אחד מהאירועים שבכתב האישום. יוצא מכך, שעדותה של המתלוננת בחלק ניכר מהאישומים (ואעמוד על כך בהרחבה בהמשך) היא עדות יחידה. יחד עם זאת, בכל אחד מהאישומים אתיחס לראיות ספציפיות שהינן חיצוניות לעדותה של המתלוננת (ככל שישנן כאלה) ואשר סובבות את האירוע הרלוונטי בכתב האישום.

ב. משקלה הסגולי של עדות יחידה: מנקודת ראות כמותית, אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על פי עדותו של עד יחיד, תהיה העבירה חמורה ככל שתהיה, והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה. בפסיקה נקבעה חובת "האזהרה העצמית" של השופט, לפיה שופט אינו רשאי לבסס הרשעה בפלילים, על פי עדות יחידה, אלא אם כן הזהיר את עצמו קודם לכן

כי עדות יחידה לפניו ויש לבחון ולשקול בקפידה יתירה אם ניתן להסתפק בה, לבדה, כבסיס להרשעה. כמו כן, אין די באזהרה והחלטה חייבת להיות מלווה בהנמקה מדוע בית המשפט מעדיף גרסה אחת על גרסה אחרת (יעקב קדמי **על הראיות**, חלק ראשון, תש"ע-2009, עמ' 470 - 471 ; רע"פ 8884/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11.6.14) פסקה 10 לפסק דינו של כבוד השופט שוהם).

ג. השיהוי בהגשת התלונה למשטרה - מחומר הראיות עולה שהמתלוננת פנתה למשטרה והגישה תלונה כנגד הנאשם במהלך חודש ינואר 2013 וגוללה מסכת של אירועי תקיפה במועדים שונים שמשתרעים על פני כשבע שנים. מצד אחד, הדבר יוצר קושי למקם כל אירוע ואירוע בנקודת זמן ספציפית וכן קושי להבטיח שחלוף הזמן לא שחק את זכרונה של המתלוננת לגבי אופן קרות האירוע וכן קיים גם הצורך להבטיח שלא תפגע הגנתו של הנאשם בשל קושי ראיתי להתגונן כנגד אירוע ישן. מצד שני, בפסיקת בית המשפט העליון קיימת הגמשה של הכלל שקובע שיש להפחית ממשקלה של עדות כבושה עת שמדובר בעבירות של אלימות במשפחה, וזאת בשל הקושי הנפשי של פריצת המעגל הסגור של המשפחה והסביבה אל עבר הרשויות והמחירים האישיים והחברתיים הכרוכים בכך, לרבות קיומה, לעיתים, של תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג המוכה בבן הזוג המכה ורצונה לשמור על שלמות התא המשפחתי (ע"פ 7844/09 **חוסין נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], ניתן ביום 2.6.10, פסקה ו' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 8745/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], ניתן ביום 30.11.11 פסקה 22 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר).

ד. ניתוק המתלוננת ממשפחתה : עדותה של המתלוננת, באופן כללי, והכל כמובן בכפוף לכללים ולמגבלות של דיני הראיות, הותירה רושם חיובי. הרושם שהתקבל היה שמדובר במי שחוותה אירועי אלימות רבים מטעם הנאשם ואף על פי כן, אצרה את הדברים בתוכה בין בשל אהבתה לנאשם ותלותה בו ובין בשל הפחד ממנו ותחושת הבדידות שבה חיה עקב העדר רצונו של הנאשם שתהיה בקשר עם בני משפחתה. על הניתוק שחל בין המתלוננת לבין בני משפחתה, ביוזמת הנאשם, העידה המתלוננת (פרוט' עמ' 16 ש' 29), העידה אמה הגברת ח' ז (להלן: **ח**) (פרוט' עמ' 30 ש' 16 - 21) וכן העיד אחיהג ב (להלן: **ג**) (פרוט' עמ' 44 ש' 13 - 17). יש לציין שהנאשם הכחיש שמנע מהמתלוננת להיות בקשר עם בני משפחתה (פרוט' עמ' 60 ש' 10 - 15), אך עדותו זו איננה מתיישבת עם מכלול הראיות שהובאו.

ה. המניע להגשת התלונה במשטרה - המתלוננת הבהירה בעדותה בבית המשפט כי הנאשם בתקופה האחרונה לחיים המשותפים הפסיק לדאוג לצורכי המשפחה, דבר שהותיר אותה ואת בנותיה ללא תמיכה כלכלית. אין מחלוקת בין הצדדים שבטרם הגיעה המתלוננת לתחנת המשטרה על מנת להתלונן לראשונה בחייה כנגד הנאשם, היו חילופי הודעות SMS בינה לבין הנאשם ואשר לפיהן האחרון הציג בפניה מצג שווא שבכוונתו לנסוע עם חבריו לטיול בחו"ל, דבר שהעלה את חמתה של המתלוננת. במהלך חילופי ה-SMS הנאשם שלח לה הודעה שבה נאמרו הדברים הבאים: "יש אנשים שאוכלים בורי ויש אנשים שאוכלים זבורי" (ת/1). המתלוננת

הבהירה במהלך עדותה בבית המשפט שמה שהניע אותה להתלונן כנגד הנאשם היה תחושת העלבון העמוקה שלו אותה עקב כך שהנאשם מצד אחד זונח את בנותיו ללא אמצעי מחייה וחסרות כל, ומצד שני, נוסע לטיול בחו"ל עם חבריו (פרוט' עמ' 19 ש' 8 - 29, עמ' 23 ש' 8 - 9, עמ' 26 ש' 1 - 11). הנאשם הבהיר בעדותו בבית המשפט שכלל לא נסע לחו"ל אלא לטיול באילת וציין בפני המתלוננת בהודעות ששלח לה ושנרשמו באמצעות אשתו של אחד מחבריו שנכחו עימו, שבכוונתו לנסוע לחו"ל על מנת שלא תפנה אליו ולא תטריד אותו (פרוט' עמ' 54 ש' 14 - 19). בעניין זה יש לציין את הדברים הבאים:

ה.1 בא כוח הנאשם טען בסיכומיו שהמניע של המתלוננת בהגשת התלונה (נסיעה לחו"ל לטיול תוך הזנחתה והזנחת בנותיהם המשותפות ללא אמצעי מחייה) יש בו בכדי להפחית באופן משמעותי מאמינות גרסתה של המתלוננת. לטענת בא כוח הנאשם מדובר במניע נקמני שהוליד תלונת שווא. יודגש, שלא התרשמתי שכך הם פני הדברים.

ה.2 כפי שצוין לעיל, קיימת הגמשה בפסיקה בנוגע לכלל בדבר עדות כבושה כנתון שמפחית ממשקל העדות של קורבן עבירות אלימות במשפחה. גיוס הכוחות הנפשיים לצורך הגשת תלונה לאחר שנים ארוכות של התעללות פיזית ונפשית, אינו דבר של מה בכך. בנוסף, אין הכרח שהאירוע שמיד לאחריו הוגשה התלונה למשטרה לראשונה, יהיה אירוע של אלימות פיזית והוא יכול להיות גם אירוע מבזה ומשפיל מסוג אחר.

ה.3 לסיכום, הנני קובע שהאירוע האחרון שהוביל את המתלוננת להגיש את התלונה כנגד הנאשם במשטרה (טענתה של המתלוננת שהזניח את ילדיו כלכלית ותחושת ההשפלה שליוותה אותה בשל כך שבמקביל נסע לבלות בחו"ל) אין בו מאומה בכדי להפחית ממשקל עדותה של המתלוננת.

12. עם ההערות הנ"ל באמתחתנו אעבור כעת לבדיקת התשתית הראייתית בכל אחד מהאישומים בנפרד.

האישום הראשון

13. בפרק העובדות של האישום הראשון נאמר כדלקמן:

"במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בין חודשיים לשלושה חודשים עובר ליום 1.11.06, על רקע קנאתו של הנאשם מכיוון שהמתלוננת לבשה גופיות ואי רצונו שתדבר עם חבריו, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שסטר בפניה ומשך בשערה".

14. המתלוננת העידה בבית המשפט כי עובר למועד נישואיהם, הנאשם סטר לה לראשונה ואף על פי כן סלחה לו לאחר שהתנצל בפניה ואמר לה שמדובר באירוע חד פעמי (פרוט' עמ' 15 ש' 8 - 10). יש להבהיר שאומנם המתלוננת מציינת אירוע אחד של מתן סטירה עובר למועד נישואיהם, אך בעדותה בחקירה הראשית לא היתה התייחסות לפירוט שהופיע בפרק העובדות שבכתב האישום, קרי שהרקע לסטירה הוא "קנאתו של הנאשם ומכוון שהמתלוננת לבשה גופיות ואי רצונו שתדבר עם חבריו".

15. המתלוננת התייחסה לרקע לסטירה (קנאתו כלפיה שהתבטאה באי רצונו שתלבש גופיות ושלא תדבר עם חבריו) בדו"ח העימות שנערך בינה לבין הנאשם במשטרה ביום 27.2.13 (ת/7, ש' 11). יחד עם זאת, יש לזכור שדו"ח העימות הוגש לבית המשפט מאחר והוא כולל אמרות חוץ של הנאשם לפי סעיף 11 לפקודת הראיות (נוסח חדש) התשל"א - 1971, ואינו יכול לשמש ראיה ל-"**אמיתות התוכן**" לגבי הדברים שמסרה המתלוננת בדו"ח העימות.

16. יש לציין שהנאשם אישר בחקירתו הראשית שהוא התנגד לכך שהמתלוננת תלבש מכנסיים קצרים וגופיות (פרוט' עמ' 54 ש' 10 - 11). במהלך חקירתה הנגדית, המתלוננת נשאלה לגבי האירוע נשוא האישום הראשון והיא חזרה ואמרה שמדובר באירוע מלפני החתונה ומאחר והיתה מאוהבת בנאשם בחרה שלא להתלונן כנגדו (פרוט' עמ' 24 ש' 24 - 30).

17. **לכאורה**, בשל העדר התייחסותה של המתלוננת לנסיבות שאפפו את אירוע הסטירה עובר לנישואיהם בחקירתה הראשית (אי ציון הרקע בדבר קנאתו ואי רצונו שתשוחח עם חבריו ותלבש גופיות), יש להפחית ממשקל עדותה בבית המשפט. **לדעתי**, אין לעשות הפחתה כזו ממשקל עדותה של המתלוננת מאחר ובנסיבות העניין העובדה שלא ציינה את הרקע לסטירה שקיבלה מהנאשם, איננה חזות הכל ויש לתת את הדעת לעדות בכללותה לגבי האישום הראשון. ואבהיר:

א. המתלוננת הבהירה שהיא אירוע אחד של סטירה עובר לנישואיהם ביום 1.11.06 ולכן ברור שלא התבלבלה בין מקרה זה לבין מקרים אחרים, בין שהתרחשו לפני נישואיהם ובין לאחריהם. מדובר באירוע שעומד בפני עצמו והמתלוננת הצליחה לבודד אותו משאר האירועים.

ב. הנאשם אישר את קנאתו כלפי המתלוננת, לרבות רצונו שלא תלבש גופיות, דבר שמקנה אמינות לדברים שנאמרו על ידה בדו"ח העימות לגבי הרקע למתן הסתירה על ידי הנאשם. דבריה של המתלוננת בדו"ח העימות הם אמנם ראייה "לעצם אמירת הדברים" ולא ל-"אמיתות התוכן", אך הלכה פסוקה היא שדברים שנאמרים על ידי עד באמרת חוץ שלו מהווים כלי משני בידי בית המשפט לבחינת מהימנות העד (ע"פ 10121/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (3.4.13) פסקאות 20 - 23 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל).

ג. הרקע לסטירה איננו העיקר, אלא הסטירה היא העיקר ודי בעדותה של המתלוננת בחקירתה הראשית לגבי העיקר כדי להרשיע את הנאשם בכך שסטר לה.

18. על כן, הנני קובע שיש להעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם וקובע כממצא עובדתי שהאירוע נשוא האישום הראשון אכן התרחש. לפיכך, לגבי האישום הראשון, הנני **מרשיע** את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

האישום השני

19. בפרק העובדות באישום השני נאמרו הדברים הבאים:

1. "במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בתקופה של כמשך שנה מיום 1.11.06, ולסירוגין, כלא הנאשם את המתלוננת בקראון בבית במ***צדה, בכך שנעל את דלת הקראון ולא איפשר יציאתה של המתלוננת ממנו.

2. בהזדמנות אחת, בתקופה המתוארת בסעיף 1, על רקע שיחה של המתלוננת עם אישה אחרת, שהמתלוננת חשדה שעימה מנהל הנאשם רומן, היכה האחרון את המתלוננת בכל גופה, וזאת באמצעות חוט ברזל וגרם לה לחבלות של ממש שהתבטאו בסימנים כחולים על גפיה.

3. בהמשך למתואר, נעל הנאשם את המתלוננת בקראון על מנת שזו לא תפנה למשטרה."

20. על פי פרק העובדות שבאישום השני, ישנם שני נתונים עובדתיים מרכזיים:

א. במהלך פרק זמן של שנה מיום 1.11.06 ועד 1.11.07, הנאשם כלא את המתלוננת במספר הזדמנויות בקראון בבית במ (להלן: **הנתון הראשון**).

ב. בתוך אותה שנה, המתלוננת חשדה כי הנאשם מנהל רומן עם אישה אחרת ולכן פנתה אליה ומשנודע הדבר לנאשם, הוא היכה את המתלוננת בכל חלקי גופה באמצעות חוט ברזל וגרם לה לחבלות שהותירו סימנים כחולים על גפיה (להלן: **הנתון השני**).

21. כאשר בוחנים את עדותה של המתלוננת בבית המשפט, בחקירתה הראשית, קיים קושי לאתר את שני הנתונים שהובאו לעיל ולשייכם לאירוע שמתואר באישום השני. כך למשל בפרוטוקול עמ' 15 ש' 10 - 15, המתלוננת מתייחסת לכך שלאחר נישואיהם הנאשם הגיע לבית כאשר הוא נושא עימו טלפון חדש ולמתלוננת נודע שמי שקנתה את אותו טלפון לנאשם היתה בת זוג קודמת שלו. יחד עם זאת, אין כל

אינדיקציה לכך שכלא אותה או היכה אותה במועד כלשהו. בנוסף, בהמשך עדותה אין כל התייחסות לאירוע נשוא האישום השני. הוזה אומר, המתלוננת לא ציינה כלל שבמהלך התקופה שבין 1.11.06 ועד 1.11.07 הנאשם כלא אותה במספר הזדמנויות, בקראוון בבית ב****, ובנוסף לא ציינה שהיכה אותה במהלך אותה תקופה עם חוט ברזל תוך הותרת סימנים כחולים על גפיה.

22. בנסיבות אלה, מתייחר הצורך לבחון את גרסתו של הנאשם, וזאת בשל העדר גרסה מטעם המתלוננת לגבי האירוע נשוא האישום השני. על כן, הנני **מזכה** את הנאשם באישום השני מביצוע של העבירות הבאות: כליאת שווא לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין וכן תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

האישום השלישי

23. המתלוננת העידה בבית המשפט שבמהלך אירוע משפחתי עם בני משפחתו של הנאשם היא שתתה יין וחייכה והנאשם אמר לה: "על מי את מסתכלת? מה את מחייכת?" והיא השיבה לו "מה רע?" ובתגובה הנאשם לקח כוס יין והעיק אותה לכיוון פניה. כמו כן, ציינה שעזבה את המקום והנאשם רץ אחריה ותקף אותה (פרוט' עמ' 17 ש' 4-1).

24. בעדותו של הנאשם בבית המשפט בחקירתו הראשית, הוא הכחיש באופן גורף את מכלול האירועים נשוא כתב האישום מבלי להתייחס באופן קונקרטי לאירוע נשוא האישום השלישי שהחל עם זריקת כוס יין לעבר פניה של המתלוננת באירוע משפחתי והסתיים בהכאתה לאחר שעזבה את המקום. אומנם, הנאשם נשאל ברחל בתך הקטנה על האירוע נשוא האישום השלישי בחקירתו במשטרה וגם בחקירתו הנגדית, ובשני המקומות מסר הכחשה גורפת (ת/ש' 26-29; פרוט' עמ' 68 ש' 8-11). יחד עם זאת, העובדה שהנאשם לא התייחס לאירוע נשוא האישום השלישי בחקירתו הראשית בבית המשפט, יש בה בכדי להפחית ממשקל עדותו של הנאשם במשטרה ובחקירתו הנגדית ובה הכחיש את האירוע באופן גורף. קיימת חשיבות למיקום הגיאומטרי של העדות של הנאשם. כידוע, החקירה הראשית היא הבמה המרכזית שבה הנאשם אמור לשטוח את טענותיו ולהביא את גרסתו בפני בית המשפט ומשנמנע מלעשות כן יש לכך מחיר ראייתי. אם אינו מעיד כלל שתיקתו תיראה כחיזוק או סיוע, לפי העניין, לראיות המאשימה (סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982). ואם הוא מעיד ובוחר שלא להתייחס לאישום מסוים, כפי שקרה במקרה שבפני, יש בכך בכדי להפחית ממשקל עדותו בחקירתו הנגדית או במשטרה לגבי אותו אישום.

25. במקרה שבפני, שבו קיימת גרסה מול גרסה לגבי האירוע השלישי, ונעשתה הפחתה במשקל עדותו של הנאשם בשל העדר התייחסותו לאירוע זה בחקירה הראשית, סבורני שיש להעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם. לפיכך, בכל הנוגע לאישום השלישי, הנני **מרשיע** את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

האישום הרביעי

26. לגבי האישום הרביעי המתלוננת העידה שעזבה את הבית שבו התגוררה עם הנאשם בשל מחלוקות ביניהם על רקע קשריו של הנאשם עם אישה אחרת. בשלב מאוחר יותר, לטענתה, הנאשם התקשר אליה וביקש לקבל את תעודת הזהות שלו שבאופן מקרי היתה ברשותה. המתלוננת נפגשה עם הנאשם בתחומי העיר יבנה בנוכחות חברתה בשם ב (להלן: **ב**) והנאשם הגיע למקום עם חברו בשם צ (להלן: **צ**). הנאשם היכה אותה בכל חלקי גופה, משך בשערה וכל זאת כאשר צ וב מנסים להפריד (פרוט' עמ' 15 ש' 22 - עמ' 16 ש' 8).

27. באי כוח הצדדים הסכימו שיוגש דו"ח פעולה של שוטר שהגיע למקום בשם רס"ל אורן שלום (להלן: **אורן**) (נ/1) (פרוט' עמ' 23 ש' 30 - 31). על פי דו"ח הפעולה, אורן הגיע לבית הוריה של המתלוננת ושמע צעקות בין שני הוריה מאחר ואמה ח כעסה על כך שאחיה של המתלוננת, ג, מתערב יתר על המידה בחיי הנישואים של המתלוננת. לפי דו"ח הפעולה, אורן שוחח עם ג אשר מסר לו ששמע את ח משוחחת עם ברי, כאשר לטענת האחרונה הנאשם היכה את הנאשמת. אביה של המתלוננת בשם י (להלן: **י**) סבר כמו ג שחיה של המתלוננת בסכנה בעוד שח הכחישה שהנאשם היכה את המתלוננת. יתר על כן, אורן ציין שנמסר לו על ידי ניידת שערכה את הרכב שבו היו הנאשם והמתלוננת כי המתלוננת היתה בוכה אך הודיעה לשוטרים שערכה את הניידת שהכל כשורה איתה. בנוסף, אורן ציין בדו"ח הפעולה ששוחח טלפונית עם המתלוננת וזו מסרה לו שהנאשם לא היכה אותה ומשנתבקשה להגיע לתחנה, היא סירבה. בהמשך, על פי דו"ח הפעולה, המתלוננת אכן הגיעה לתחנה ולאחר בירור עימה נקבע שאין חשד לכך שבוצעה עבירה וכל הצדדים שוחררו לדרכם.

28. בעדותה בבית המשפט המתלוננת אישרה שכך הם פני הדברים, אך טענה שהעד רצונה להתלונן כנגד הנאשם נבע מרצונה לשלום בית וגם מתוך פחד מהנאשם (פרוט' עמ' 23 ש' 10 - 27).

29. הנני קובע שיש **לזכות** את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו באישום הרביעי וזאת מכל הנימוקים שלהלן:

א. תלונתה של המתלוננת במשטרה לגבי האירוע נשוא האישום הרביעי, הוגשה רק במהלך ינואר 2013, קרי כמעט שש שנים לאחר האירוע. אומנם, קיימת גמישות בפסיקה בכל הנוגע לשימוש בכלל בדבר עדות כבושה בעת שמדובר בעבירות אלימות במשפחה וזאת בשל אופיין הייחודי של עבירות מעין אלה ומורכבות היחסים בין התוקף לנתקפת, אך לא מדובר בהגמשה אבסולוטית שמבטלת לחלוטין את הכלל בדיני ראיות שיש להפחית מהמשקל של עדות כבושה. הכלל הוא שכל מקרה ייבחן על פי נסיבותיו.

ב. למתלוננת ניתנה הזדמנות לפרוש בפני המשטרה את אופן השתלשלות האירוע נשוא האישום

הרביעי בזמן אמת. קרובי משפחה, בדמות אביה ואחיה, ניסו לסייע בידה על מנת להפסיק את מעגל האלימות, ככל שהיה אכן אירוע כזה באותו יום. כמו כן, המתלוננת אף הגיעה לתחנת המשטרה ונשאלה בצורה מפורשת אם היה אירוע אלימות כלפיה באותו היום. על אף כל אלה, המתלוננת בחרה לומר במשטרה שלא אירע דבר. שתיקתה של המתלוננת לאורך שנים והחלטתה שלא להתלונן, איננה משולה לאמירה מפורשת בפני איש מרות שלא היה כל אירוע אלימות של הנאשם כלפיה. רוצה לומר, העדר הגשת תלונה כמעשה פסיבי שנובע ממורכבות היחסים עם הנאשם, הוא מצב דברים שונה ממצב שבו המתלוננת מבצעת מעשה אקטיבי שבו היא אומרת לאיש מרות שלא קרה דבר.

ג. אמירתה של המתלוננת לאיש מרות שלא קרה דבר, וזאת בזמן אמת, יש בה בכדי להפחית ממשקל עדותה בשנת 2013, לאחר שש שנים מעת קרות האירוע, שאכן היה מעשה תקיפה.

ד. יש לזכור גם כי ב וצ לא היו עדים במשפט. יוצא מכך, שעדותה של המתלוננת בחודש ינואר 2013, הינה בבחינת עדות יחידה שבית המשפט מחויב לבחון בזהירות הראויה.

ה. סירובה של המתלוננת להגיש תלונה כנגד הנאשם בזמן קרות האירוע נשוא האישום הרביעי גרמה לכך שצ וב לא נחקרו. יתר על כן, הנאשם הגיש בקשה לבית המשפט לזמן את צ כעד הגנה ואשר לטענתו יש בעדותו בכדי לזרות אור נוסף על השתלשלות הדברים באירוע המתואר באישום הרביעי. בסופו של יום, צ לא התייצב לדיון והיה קושי לאתר. בנסיבות אלה, העובדה שהנאשם לא הצליח להביא את צ כעד הגנה, לאחר חלוף שש שנים ממועד קרות האירוע, לא צריכה להיות בעוכריו של הנאשם, וזאת לאור מכלול הנסיבות כפי שפורטו לעיל. האיחור בהגשת התלונה על ידי המתלוננת כנגד הנאשם בגין האירוע נשוא האישום הרביעי יוצר חשש שנפגעה הגנתו של הנאשם בשל העדר יכולתו להביא עד הגנה חיוני, וזאת בשל חלוף הזמן, כאשר ייתכן ועדותו של אותו עד היתה תומכת בגרסתו של הנאשם. חשש זה מטה את הכף לעבר זיכוי הנאשם.

האישום החמישי

30. המתלוננת העידה בבית המשפט בהרחבה לגבי האישום החמישי. המתלוננת הבהירה כי בתה נולדה ב-0.0.2008 ולאחר מספר חודשים נקבע מועד לאירוע בריתה עבורה. המתלוננת מדדה שמלה חדשה לאירוע הבריתה והציגה את השמלה בפני הנאשם. אימו של הנאשם אמרה לה שהשמלה חושפנית מדי והמתלוננת ביקשה ממנה שלא להתערב. הנאשם אמר למתלוננת לא ללבוש את השמלה באירוע והיא לא קיבלה את עמדתו. בתגובה, הנאשם נטל כיסא והיכה בו את המתלוננת על ראשה. למתלוננת נגרם שטף דם והיא הועברה על ידי הנאשם, לפי בקשתה, לבית חולים. בדרך לבית החולים רכבו של הנאשם עוכב על ידי נידת משטרה והמתלוננת מסרה להם שנפלה על השפיץ של המיטה (פרוט' עמ' 16 ש' 21 - 31, עמ' 20). כמו כן, הוסיפה שנערכו תפרים בראשה ולימים נותרה צלקת במקום (פרוט' עמ' 20 ש' 31).

10 - 24).

31. בתיק החקירה קיים אישור רפואי ואשר לפיו המתלוננת הגיעה לבית החולים עם חבלת ראש הכוללת חתך (ת/3). יש לציין שבדו"ח הרפואי מצוין שהמתלוננת נפלה ונחבלה בראשה. יתר על כן, בתיק המוצגים קיימות תמונות לראשה של המתלוננת שמציגות את הצלקת בקרקפת ראשה (ת/2).

32. הנאשם העיד שהוא זוכר את האירוע שבו המתלוננת נחבלה בראשה אך טען שהמתלוננת נפלה ונחבלה ולא הותקפה על ידו כלל (ראו הודעותיו של הנאשם במשטרה, ת/5 ש' 15 - 19 וכן ראיו עדותו בבית המשפט בפרוט' עמ' 58 ש' 23 - עמ' 59 ש' 8).

33. הנני קובע שיש להעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם בכל הנוגע להשתלשלות הדברים באירוע נשוא האישום החמישי. להלן נימוקיי:

א. עדותה של המתלוננת לגבי האירוע החמישי כללה הקשר ברור של זמן ומקום: קיים תאריך מדויק לאירוע; האירוע היה שלושה ימים לפני תאריך אירוע הבריתה שנקבע לבתה הבכורה; ניתן תיאור מפורט לגבי הנסיבות שאפפו את האירוע, קרי התנגדותו של הנאשם לכך שהמתלוננת תלבש שמלה שבעיניו היתה חושפנית מידי.

ב. האירוע נשוא האישום החמישי ניכר היה שנחרט היטב בזיכרונה של המתלוננת לאור חומרת הפגיעה מצד אחד והעובדה שהיה בסמוך לאירוע משמעותי ומשמח בחייה והוא מועד הבריתה שנקבע עבור בתה הבכורה. הקוהרנטיות של תיאור האירוע בלטה במיוחד לאור שני הנתונים שצינתי.

ג. עדותה של המתלוננת נתמכת בתעודה רפואית שתוכנה מתאים לסוג החבלה שאותה תיארה.

ד. עדותה של המתלוננת נתמכת גם בתמונה שבה ניתן לראות את הצלקת שנותרה בקרקפת ראשה עד היום.

ה. אומנם בדרכה לבית החולים המתלוננת נשאלה על ידי נציג משטרה כיצד קרה האירוע, והיא מסרה נתון לא נכון שנפלה כפי שקרה באישום הרביעי (שממנו הנאשם זוכה), אך האישום החמישי שונה מהאישום הרביעי בשל הנתונים הראייתיים הנוספים שתומכים בעדותה ואשר פורטו לעיל. בנוסף, באישום החמישי, להבדיל מהאישום הרביעי, לא התרשמתי שנפגעה הגנתו של הנאשם בדרך כלשהי.

34. לפיכך, הנני **מרשיע** את הנאשם באישום החמישי בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

האישום השישי

35. בפרק העובדות של האישום השישי נאמר כדלקמן:

1. "בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, בין חצי שנה עד שנה עובר ליום 17.1.13 עת צפו הנאשם והמתלוננת בסדרת "טלנובלה" בבית ב***, אמרה המתלוננת כי השחקן של הסדרה "חתיך".

2. בעקבות המתואר הלך הנאשם אחרי המתלוננת לקראון ב*** והיכה אותה בכל חלקי גופה."

36. לגבי האירוע שמתואר באישום השישי, בחקירה הראשית של המתלוננת נאמרו הדברים הבאים (פרוט' עמ' 18 - ש' 19 - עמ' 19 ש' 1):

"ש. משהו שקשור לסדרת טלוויזיה

ת. כן, כן, טלנובלה.

ב"כ הנאשם:

זו שאלה שברור שלאחריה תבוא תשובה. כלומר מדריכה.

ב"כ המאשימה:

חברי צודק, אני מתנצלת.

ת. אין לי בעיה לספר על זה, הוא היה באירוע עם אח שלו, יום שישי ישבנו כולם בצהריים והם הסתלבטו שהיו עם בלונדיניות באירוע, אמרתי שאין בעיה, ואני הולכת לראות את חליל שזה שחקן בסדרת טלוויזיה, בגלל שהוא ערבי, הוא נכנס לחדר ואמר שבגלל שהשחקן הוא ערבי התנפץ כל הממיר של הוט וקיבלתי מכות.

ש. מה הכוונה התנפץ.

ת. הוא ניפץ אותו והתחיל להרביץ לי בגלל שלשחקן הזה קראו חליל ואמרתי שהוא חתיך בעיני."

37. הנני מורה על זיכוי הנאשם מחמת הספק מהאירוע נשוא האישום השישי. להלן נימוקיי:

א. בכתב האישום ישנו הקשר של זמן ומקום, קרי שהאירוע התרחש בין חצי שנה עד שנה עובר ליום 17.1.13 בתוך הבית ב***. לעומת זאת, בעדותה של המתלוננת בבית המשפט, אין מימד של זמן ומקום. הווה אומר, לא ציינה את המועד המשוער שבו התרחש אותו אירוע ובאיזה מקום.

ב. עדותה של המתלוננת לגבי האירוע המתואר באישום השישי היא עדות יחידה ומכאן גם החובה לדקדק עם המתלוננת לגבי פרטי האירוע.

ג. התייחסותה של המתלוננת לאירוע שבאישום השישי, היתה מלווה בשאלה מדריכה במהלך החקירה הראשית שמדובר באירוע שנוגע ל-"סדרת טלויזיה". כלל ידוע הוא שכאשר מופנית שאלה מדריכה לעד מטעם התביעה במהלך חקירתו הראשית בבית המשפט, יש בכך כדי להפחית ממשקלה של אותה עדות. הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר מדובר בעדות יחידה ובמקרים המתאימים הדבר יוביל לזיכוי הנאשם (ע"פ 3250/10 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (12.1.12) בפסקאות 14, 18 ו- 30 לפסק דינו של כבוד השופט גרוניס (כתוארו דאז) שנתן את דעת הרוב).

אישום שביעי

38. בפרק העובדות שבאישום השביעי נאמר כדלקמן:

1. "ביום 14.9.12, בשעה 22:00 או בסמוך לכך, בבית ב****, ביקש הנאשם מהמתלוננת את מפתחות המכונית. כאשר השיבה המתלוננת שאינה יודעת היכן המפתחות, או אז, חבט בה בפניה באמצעות אגרופו, דקרה באמצעות מספריים בצווארה וכן אמר לה שיזרוק רימון לבית הוריה, במידה ותגיש נגדו תלונה וכי הוא מעדיף להיות אלמן מאשר לשבת בכלא.

2. בעקבות המתואר, נגרמה למתלוננת חבלה בדמות נפיחות וסימנים כחולים בעינה השמאלית."

39. עדותה של המתלוננת לגבי האירוע נשוא האישום השביעי היתה מאוד מפורטת וכללה התייחסה לרקע של האירוע ולנסיבות הכלליות שאפפו אותו. לטענתה, היה מדובר ביום שישי, לפני חג ראש השנה, והנאשם ציין בפני כל קרוביהם ומכריהם שיש לו מאהבת ולכן המתלוננת הודיעה לנאשם שברצונה לקבל גט. הנאשם הודיע לה שהוא יוצא לבלות והורה לה להכין לו את בגדיו וכן ביקש את המפתח של הרכב. בעת שהמתלוננת אמרה לו שאיננה יודעת היכן המפתח נמצא, הוא הפיל את המחשב וחבט בה עם אגרופים וכן החזיק מספרים והצמיד אותן לעורפה. בהמשך, הגיעו הוריו של הנאשם, אחיו ואשתו של אותו אח. אחיו של הנאשם התבדח ואמר למתלוננת "עכשיו לא תצטרכי להדליק אור כי יש לך פנס בעין" (פרוט' עמ' 17 ש' 8 - 19). לטענתה, הנאשם איים עליה ואמר לה שבמידה ותגיש נגדו תלונה במשטרה יזרוק רימון לעבר בית הוריה (פרוט' עמ' 17 ש' 25 - 29). בנוסף, בהמשך עברה להתגורר בבית אמה והלכה ל-"מרכז שירות יעוץ לאזרח" בלוד לקבלת יעוץ כיצד עליה לפעול בהמשך (פרוט' עמ' 18 ש' 9 - 16, עמ' 27 ש' 25 - 29).

40. הנאשם בחקירתו הראשית לא התייחס כלל לאירוע זה. במהלך חקירתו הנגדית, הנאשם טען שלא היה כל אירוע שבו היכה את המתלוננת או שגרם לה לחבלה בעינה ואף הוסיף שיש לו "אליבי" ובאותו היום היה ביצע עבודת גרירה של רכב באזור הצפון (פרוט' עמ' 65 ש' 12 - 26, עמ' 67 ש' 3 - 17).

41. הנני קובע שיש להעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם לגבי האירוע המתואר באישום השביעי. להלן נימוקיי:

א. עדותה של המתלוננת היתה בעלת מימד של זמן ומקום, דבר שמוסיף נופך של אמינות לאופן שבו תיארה את האירוע. בנוסף לכך, מדובר באירוע שהסתיים בחבלה משמעותית על פניה, דבר שגרם לה למבוכה רבה בשל הקושי להסתיר את החבלה.

ב. עדותה של המתלוננת, לגבי החבלות שהיו על גופה, נתמכת בעדותה של שולמית יחיאל, מנהלת מרכז "שירות יעוץ לאזרח" בלוד, אשר ראתה את החבלות שהיו על גופה, לרבות סימנים כחולים בידים ופנס בעין (פרוט' עמ' 8 ש' 25 - עמ' 9 ש' 6).

ג. ח, אמה של המתלוננת, אף היא ראתה את החבלה שהיתה בעינה של המתלוננת (פרוט' עמ' 35 ש' 15 - 32).

ד. הנאשם הביא עד הגנה מטעמו שהינו בן דודו, י ב, שהעיד שבסמוך לחג ראש השנה במהלך שנת 2012, הגיע לבית שבו התגוררה המתלוננת על מנת לתקן ארון וראה שהיתה לה מכה בעין וכאשר שאל את המתלוננת לפרש הדבר, אמרה לו שנפל עליה הארון (פרוט' עמ' 73 ש' 30 - עמ' 74 ש' 20). יש לציין שעדותו של אותו עד הגנה, דווקא מחזקת את עדותה של המתלוננת ואינה מתיישבת עם טענתו של הנאשם שלא היה למתלוננת "פנס בעין" בשום שלב.

ה. טענתו של הנאשם במהלך החקירה הנגדית בלבד שלגבי האירוע נשוא האישום השביעי יש לו טענת אליבי, לפיה ביצע עבודת גרירה של רכב, היא בגדר עדות כבושה, שמצדיקה הפחתה ממשקל עדותו.

42. לאור כל האמור לעיל, לגבי אישום השביעי, הנני **מרשיע** את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין וכן תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

אישום שמיני

43. בפרק העובדות באישום השמיני נאמר כדלקמן:

"כשבועיים וחצי עובר ליום 21.1.13, הגיע הנאשם לבית אמה של המתלוננת שברחובות ואמר למתלוננת על רקע שיחה על חלוקת הרכוש "את תקבלי את הרכוש? תיזהרי שאני לא יקום וישבור לך את הפנים".

44. בבית המשפט המתלוננת לא העידה כלל לגבי האירוע נשוא האישום השמיני, לא בחקירתה הראשית ולא בחקירתה הנגדית. על כן, די בכך על מנת **לזכות** את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו באישום השמיני, קרי איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

סוף דבר

45. לאור כל האמור לעיל, הנני קובע כדלקמן:

א. באישום הראשון, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ב. באישום השני, הנני מזכה את הנאשם מביצוען של העבירות הבאות: כליאת שווא לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין וכן תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת סוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

ג. באישום השלישי, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ד. באישום הרביעי, הנני מזכה את הנאשם מביצוען של העבירות הבאות: תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

ה. באישום החמישי, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

ו. באישום השישי, הנני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ז. באישום השביעי, הנני מרשיע את הנאשם מביצוען של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין וכן תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

ח. באישום השמיני, הנני מזכה את הנאשם מביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתן היום, כ"ח חשוון תשע"ו, 10 נובמבר 2015, במעמד הצדדים.